

Začalo to tehdy, když gepardice Helena šla se svojí kamarádkou klisnou Čarodějkou do nákupního centra, aby si koupily poslední výstřelky letošní módy.

Zašly do šesti různých butiků, ale všude měli oblečení pouze v hnědé barvě. V sedmém se gepardice Helena zeptala prodavačky fenky, proč už nikde nevidí gepardí vzor: „No to víte, nová móda je nová móda, gepardí vzor už nefrčí.“

Když se vracely domů, nesla si klisna jenom nový parfém, zato gepardice utratila mnoho peněz, aby alespoň trošku zakryla svůj nemoderní kožich. Chvilí šly tiše vedle sebe, ale pak se gepardice zeptala kamarádky jak to, že je tak krásně a moderně hnědá. „Ale já se tak narodila,“ odpověděla Čarodějka. Helena klisně však nevěřila a vrtalo jí hlavou, co speciálního dělá pro to, aby byla tak moderní.

Tajně ji sledovala a snažila se ji ve všem napodobit. V noci se jí chodila dívat do oken, prohrabovala její odpadky, aby zjistila co jí, běhala na dlouhé procházky jako ona a dokonce se začala i pást a navštěvovat solárium. Dělala to den, týden, měsíc, ale stále se nic nezměnilo a Heleně na místo hnědé barvy začalo být špatně od žaludku z trávy a jablek, které denně baštila.

Jednoho dne na to Čarodějka přišla, přistihla ji pod svým oknem a moc se na kamarádku rozzlobila. Nejenom proto, že jí nevěřila, ale hlavně proto, že ji sledovala bez jejího vědomí.

Dodnes, když se holky potkají, dělají, jakoby se neznaly. I tak může končit kamarádství.